

hørte den som Dreng; men jeg havde — ærlig talt — allerede dengang ingen rigtig Tillid til den.«

I Munden paa hinanden indestod Frøknerne Israel for Beretningens Sandhed. De havde i sin Tid begge læst den i »Dagen«.

»Med al Respekt — jeg tvivler alligevel,« drillede Eybert. »Selv en halvgal Svensker vilde saamænd løbe sig Besindighed til, længe inden det kom saa vidt.«

»Hvorfor det?« lød det pludselig henne fra Per, der i sin ophidsede Sindstilstand havde følt sig personlig berørt af Frøknerne Israels Fortælling og nu optog Eyberts Bemærkning som en tilkastet Handske.

Paa Grund af hans forudgaaende, langvarige Tavshed og den udæskende Tone, hvori han talte, vakte hans Bemærkning almindelig Studsen. Endog Jakobe vendte, omend langsomt, sit Ansigt om imod ham, og deres Blikke mødtes for første Gang siden Opgøret hjemme i Alleen. Tilsyneladende fuldkommen rolig og ganske ligegyldig saae hun hen paa ham med sine tunge Øjelaag halvt nedsænkede.

»Naa, saa Hr. Sidenius hører i dette Tilfælde ogsaa til de troende!« sagde Eybert med en lille Latter.

»Jeg tror« — svarede Per, og hans Ord lød stedse mere truende — »at hvad en Mand med